No. 2109 Zaterdag 7 Juni 1924. 41ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Het Feest van Godskracht.

Op heden, de vieringsdag van het hoogheilig Pinkstermysterie, werd de Kerk geboren, geboren in kracht.

Het is dus het levensfeest der Kerk.

Daarom ook het feest van Gods kracht. Waar leven is, daar is kracht. Waar geen kracht is, houdt alle leven op.

De Geest Gods kwam heden in den stormwind, in openbaring van geweldige kracht.

Hij daalde neer boven de vreesachtigen en kleinmoedigen in tongen van vuur.

Storm en vuur — twee natuurelementen, wier geweld en titanische kracht ge eerst kent, wanneer ze zich ontplooien kunnen, zonder door eenigen weerstand beteugeld te worden.

En in deze symbolen van kracht, reeds in hun kiem zóó geweldig, daalde de Geest neer in de harten dier twijfelmoedigen, en feller en intenser dan het electrische vuur, dat onze moderne wereld belicht, viel die hemelvonk van Gods Geest in hun hart, puurde dat hart van alle smet, verlichtte hun geest en hun denken, electriseerde hun sluimerende kracht en bracht over geheel hun geestelijk bestaan en al hun geestelijk vermogen de wedergeboorte van een nieuw Leven.

Schi[illegible] de uitwerking van den Geest, die over hen kwam.

Herboren in de kracht des H. Geestes stonden zij daar, die nog pas zoo vreesachtig waren, dat zij zelfs het Kruis en de laatste stervensuren van hun Meester ontvlucht waren.

En voor wie predikte Petrus het eerst het woord Gods?

Daar stonden vóór hem, machtigen en wijzen naar de wereld, Joden, Cretenzers en Arabieren, mannen met een wereldwijsheid, die de onze misschien zou beschamen. En voor die schare predikte Petrus, van Pinkstervuur doorgloeid, den vernederden, den verrezen, den triumfeerenden Christus.

Christus triumfeerend in zijn waarheid....

Christus triumfeerend over zijne vijanden....

En onbeschroomd voerde Petrus zijn gehoor het woord van David tegemoet, dat God zelf de vijanden van zijn Christus zou stellen tot voetschabel voor diens voeten.

De uitwerking der prediking was wonderbaar — drie duizend menschen lieten zich dien dag opnemen in de eerste christengemeente.

Het nieuwe Leven was gewekt in Gods H. Kerk. Maar gewekt in kracht, die in de Kerk zal blijven tot aan de voleinding der tijden.

De Openbare Behandeling van de Begrooting van 1925 in den Kolonialen Raad.

IV.

(Vervolg.)

De *Voorzitter*, **A. G. Statius Muller** zegt, dat hij heden avond vele amendementen op het in behandeling zijnde ontwerp zal hebben in te dienen en verzoekt daarom den Ondervoorzitter de verdere leiding van deze vergadering wel op zich te willen nemen. (Hierop reikt hij den Ondervoorzitter den voorzittershamer over.)

De heer *Statius Muller*, na het woord verkregen te hebben, zegt:

Mijnheer de Voorzitter! Bijkens het Voorloopig Verslag verwachten „meerdere leden" dat bij een zuinig beheer de begrooting voor 1925 zal blijken een nagenoeg sluitende te zijn geweest.

De Gouverneur is het met die leden niet eens. Z.Exc. ziet de mogelijkheid van een sluitende begrooting in de eerste jaren nog niet verwezenlijkt.

Daar ik nu tot die „meerdere leden" behoor en door de Memorie van Antwoord niet van ongelijk overtuigd ben geworden, wil ik de meening dier leden motiveeren.

Maar in de eerste plaats: wat is eigenlijk een sluitende begrooting, ook in den zin van ons regeeringsreglement? Soms welke begrooting ook, waarvan maar de uitgaven en ontvangsten gelijk zijn, ongeacht den aard van de debet- en creditposten?

Natuurlijk niet, Mijnheer de Voorzitter! Wij moeten om de rekening zuiver te kunnen opmaken onderscheiden, en wel tusschen „gewone" en „buitengewone" ontvangsten en uitgaven.

Wij hebben, om ons tot de uitgaven te bepalen, kapitaalsuitgaven, als b.v. verleden jaar den aankoop van de plantage Hato en enkele grondjes, die men in geen geval onder de gewone uitgaven mag rekenen. En er zijn ook andere uitgaven, die ofschoon tot het gewoon beheer behoorende, betrekking hebben op werken van duurzaam, beter gezegd, langdurig nut; uitgaven die hunne uitwerking over een reeks jaren uitstrekken. Het zou onredelijk, onlogisch zijn om dergelijke uitgaven (wanneer zij althans van grooten omvang zijn) op de begrooting van één enkel jaar te doen drukken. De gezondste begrooting [illegible]

Het ligt dus in de reden, voor dergelijke uitgaven leeningen aan te gaan, en slechts de bedragen voor rente en aflossing op de gewone huishoudelijke begrooting te brengen. Dit gebeurt bij alle begrootingen van openbare diensten, ik geloof alleen met uitzondering van die van Curaçao, omdat het Moederland steeds maar stelselloos de tekorten heeft bijgepast.

Bij de begrootingen van eene kolonie komt daar nog wat bij. Het heerschend land, dat de verantwoordelijkheid voor het welvaren van de koloniale bevolking op zich genomen heeft, dat die bevolking volgens de beginselen van zijne wetgeving bestuurt, over haar bestuurders en hoogere en lagere ambtenaren aanstelt, dat indirecte voordeelen plukt uit het bezit der kolonie — het Moederland heeft ook plichten tegenover zulk eene kolonie, waarvan wel een der allereerste is de zorg voor de geestelijke en materieele ontwikkeling der beheerschte bevolking. Een andere plicht is ook de handhaving van orde en rust.

Een koloniale Mogendheid, die zeggen zou: ik verorden de noodige maatregelen, maar betalen zult gij die zelf, zulk een Mogendheid vervult zijn allereerste plicht niet, deed beter zijne kolonies maar aan anderen over te doen.

Er ligt geen verwijt in hetgeen ik hier zeg. Wij weten allen, nietwaar, dat in dit opzicht Curaçao althans niet te klagen heeft over Nederland. Jaar in, jaar uit past Nederland gewillig en geduldig de tekorten op onze begrootingen bij; de grief, die men hier gewoonlijk naar voren brengt, is juist, dat het dat te stelselloos doet.

Maar dat is de kwestie niet, de verhouding dient zuiver gesteld en dan zeg ik: er zijn, behalve de bezoldiging van den Gouverneur en de kosten van de militaire bezetting, ook nog andere uitgaven, die ten onrechte op onze koloniale huishoudelijke begrooting paraisseeren, die naar redelijkheid en naar billijkheid op de Staatsbegrooting van Kolonien thuisbehooren.

Het beginsel gesteld, ga ik over tot eene beschouwing van de cijfers van het voor ons liggend ontwerp.

Volgens de gemaakte becijferingen worden de uitgaven geraamd op f 2.479.811
de ontvangsten (zonder belastingverhooging) op 1.998.405

Tekort alzoo f 481.406

te dekken, voor f 130.000 door belastingverhooging en voor de resteerende f 351.406 door Rijksbijdrage. Schijnbaar een alles behalve sluitende begrooting. Maar het zijn maar ramingen en ramingen kunnen tegen — maar ook toch wel meevallen, zooals b.v. de opbrengst der Middelen verleden jaar met rond f 400.000 is meegevallen.

Om met de ontvangsten te beginnen, geloof ik dat die zeer zullen meevallen. Het Bestuur raamt die op f 120.000 lager dan de werkelijke opbrengst over het afgeloopen jaar. Het rekent dus niet alleen niet op accrès, maar zelfs op een aanzienlijken teruggang.

Dit nu, Mijnheer de Voorzitter, strijdt met feiten en vooruitzichten.

De factoren, die het meest tot den vooruitgang van deze plaats gedurende de laatste jaren hebben bijgedragen, vertoonen vooralsnog niet alleen geen enkel teeken van verslapping, maar nemen, om zoo te zeggen, met den dag in kracht en in beteekenis toe. Aan de vergrooting van de installatie van de C. P. M. wordt hard gewerkt; dat bedrijf wordt niet alleen vergroot, *maar een paar maal grooter gemaakt*. In verband met de ontwikkeling van dat petroleumbedrijf neemt onze havenbeweging zienderoogen toe. En binnenkort mis- [illegible] station ook.

Alles wijst er dus op, dat het accrès der middelen nu eerst recht gaat beginnen. En toch neemt het Bestuur aan, dat er niet alleen dit jaar noch volgend jaar eenig accrés zal zijn, maar dat onze ontvangsten over 1925 met eventjes f 120 000,— bij 1923 tenachteren zullen blijven.

Maar zelfs als wij vooruitzichten en verwachtingen voor een oogenblik ecarteeren en slechts letten op de uitkomsten van den dag, van de reeds verloopen maanden van dit jaar, dan nog, Mijnheer de Voorzitter, moeten wij tot de conclusie komen dat de voornaamste middelen veel te laag zijn geraamd.

Invoerrechten b. v., eiland Curaçao, voor 1925 geraamd op f 400 000,— brachten tot met April reeds rond f 160 000,— op, wat, ook als wij afstand doen van alle accrés, over het geheele jaar gerekend f 80 000,— meer dan de raming zou zijn.

Gedistilleerdaccijns, ook geraamd op f 400 000,— bracht over datzelfde tijdvak nog zelfs wat meer op, n.l. 163 000,— Alweer ruim f 80 000,— meer over het vol jaar gerekend.

Loodsgelden. in verband met de verlaging van sommige loodstarieven f 42 000,— lager geraamd dan de opbrengst over verleden jaar brachten totdusver, dus over de eerste vier maanden van dit jaar, toch nog f 6000, meer op dan over het overeenkomstige tijdvak van verleden jaar.

Wat de Grondbelasting betreft, is er reeds alle reden om aan te nemen, dat de resultaten van de Herschatting, die begin dit jaar heeft plaats gehad, vrij wat gunstiger zullen zijn dan het Bestuur blijkens zijne raming van het middel verwacht. Ik reken zelfs op een meevaller van f 20 000,— bij de grondbelasting.

Om nu eens toch even weer tot de vooruitzichten en tegelijk tot de loodsgelden terug te keeren, wensch ik te herinneren aan de groote uitbreiding van de C. P. M., die haar bedrijf een paar maal grooter gaat maken. Het is zoo goed als zeker, dat in verband daarmede *minstens* twee booten méér per dag onze haven in en uit zullen moeten om olie te vervoeren. En dit beteekent voor de koloniale kas circa f 40 000,— meer per jaar aan Loodsgelden.

Om te resumeeren, wat de ontvangsten betreft, reken ik op de volgende meerdere opbrengsten:

Invoerrechten	f 80 000,—
Gedistilleerdaccijns	80 000,—
Loodsgelden (f 40 000,— plus 40 000,—)	80 000,—
Grondbelasting	20 000,—
Totaal	f 260 000,—

Men zal willen vasthouden, dat ik bij mijne becijferingen absoluut niet op accrès heb gerekend, (behalve dan die f 40 000,— van de twee booten méér per dag om ruwe olie aan te brengen.) Ik wil het toch te verwachten, neen. te voorziene accrès beschikbaar laten om eventueele tegenvallers bij sommige wisselvallige belastingen en heffingen, als b. v. successierechten en uitvoerrecht mijnproducten, te bestrijden.

Tot de uitgaven komende moge ik in de eerste plaats verklaren, dat ik niet kan deelen de zienswijze van het Bestuur, dat als de eventueele voordeelen van een maatregel of een werk maar in de eerste plaats de Kolonie ten goede zullen komen, het redelijk is, dat de uitgaven ook voor voorbereidende onderzoekingen en werkzaamheden ten laste van de Kolonie komen.

Neen, Mijnheer de Voorzitter, dat is *niet* redelijk. Het zijn geen twee gelijkwaardige partijen, die hier tegenover elkaar staan. Op het Moederland rust de plicht om de Kolonie, zoo mogelijk, op een zoodanig peil van economische ontwikkeling te brengen, dat zij haar eigen huishouding, n. l. de uitgaven voor haar huishoudelijke inrichting, uit eigen middelen kan bestrijden. Naar recht en billijkheid kan niet geëischt worden, dat zij ook de kosten draagt van de daartoe strekkende maatregelen.

Ik wil hier niet passen en meten noch loodje voor loodje afwegen, maar moet er toch op wijzen, dat tegenover de lasten, die uit dezen hoofde op het Moederland rusten, indirecte voordeelen staan, die daartegen opwegen en meer dan opwegen. Wij hebben er op dit oogenblik den tijd niet voor, maar het zal mij zeer aangenaam zijn bij gelegenheid, b. v. bij de binnenkort aan de orde komende besprekingen van het verslag van de Commissie voor de herziening der Regeeringsreglementen van Suriname en Curaçao, over dit punt met het Bestuur in debat te treden.

Uitgaven als die voor het mijnbouwkundig onderzoek en voorbereidende werkzaamheden in zake de watervoorziening, voor pogingen om den landbouw op te heffen, hooren evenmin op onze begrooting thuis als b.v. de uitgaven voor de militaire bezetting. Er zijn ook nog enkele andere uitgaven van dien aard, maar ik heb nu niet den moed om ze alle stuk voor stuk na te gaan.

Op het Ontwerp komen voor het mijnbouwkundig onderzoek en de voorbereidende werkzaamheden in zake de waterverschaffing en voor de verheffing van den landbouw posten voor tot een totaal van f 55 650,—, die ik op beginselgronden afgevoerd zou willen zien van onze begrooting.

Verder treffen wij bij de afdeeling Openbare Werken verscheidene posten aan, aangeduid als buitengewone werken of nieuwe werken. Nu is nog niet alles *buitengewoon*, wat op de begrooting als zoodanig wordt aangeduid. Er schuilt daaronder dikwijls *uitgesteld gewoon*. Maar als „buitengewoon" zou ik ook beschouwd willen zien de algeheele vernieuwing van de Handelskade en de Havenverbetering. Ik zou dus er voor zijn om daarvoor te leenen. Waar het Bestuur zelf nog niet schijnt vastgesteld te hebben, wat er eigenlijk gedaan moet worden en aan de raming dus niet de minste waarde kan worden gehecht, zou ik er voor zijn, beide posten van deze begrooting af te voeren, en naar een later in te dienen suppletoire begrooting te renvoyeeren, doch thans voorloopig aan te nemen dat er voor die haven- en kadeverbetering f 150.000.—, noodig zal zijn en voor dat bedrag een leening aan te gaan, aflosbaar in tien jaarlijksche termijnen van f 15000,—.

Op deze begrooting komt dan een nieuwe post van f 15000,— voor aflossing van den eersten termijn.

Wat de rente betreft, doe ik hiervoor een beroep op het Moederland, om deze werken, die toch ook de economische verheffing van Curaçao beoogen, het benoodigde bedrag renteloos aan de kolonie te leenen.

Resumeerende ten aanzien van de uitgaven moge ik verwijzen naar het stel door mij ingediende amendementen, beoogende eene vermindering van het eindcijfer der uitgaven met f 179 564,—.

Wij krijgen dan het volgende beeld in vergelijking met het Ontwerp, zooals het door het Bestuur is ingediend:

Geraamd tekort		f 481 406,—
Te verminderen met:		
het totaal bedrag der amendemtenten	f 179 564,—	
de te verwachten meerdere opbrengst der middelen	260 000,—	
	439 564,—	
Alsnog tekort		f 41 842,—

Dit betrekkelijk onbeduidend tekort kan, volgens mij, gemakkelijk weggewerkt worden door bezuiniging

op andere dan de door mij geamendeerde posten, waar ik bij de verdere behandeling wel op zal wijzen.

Maar in elk geval zal er — daar ben ik zeker van — bij den Raad geen bezwaar bestaan, als sluitpost tot eene sluitende begrooting, belastingverhooging tot dat bedrag, en tot ruim dat bedrag ook, toe te staan.

Om te besluiten doe ik een beroep op al mijne medeleden om voor mijne amendementen te stemmen en ook op het Bestuur om zijne medewerking, vooral tegenover de Regeering, teneinde op de door mij aangegeven wijze te geraken tot eene sluitende begrooting.

De grootste moeilijkheid ondervinvinden wij bij deze begrooting, omdat wij nu juist op den drempel staan van de periode van voorspoed en welvaart, die zich voor Curaçao gaat openen. Bij eene volgende begrooting zal het waarschijnlijk gemakkelijker gaan, ook al zullen er grootere uitgaven voor verbeteringen en verfraaiing van de stad te doen vallen.

Willemstad begint al een aardig centrum te worden voor het vreemdelingenverkeer, maar het kan op weinig, bitter weinig bogen, dat den vreemdeling het verblijf hier kan veraangenamen. Ons klimaat, al is het nog zoo gezond, werkt niet veel tot veraangenaming mede. Op het gebied van café's en restaurants staan wij nog aan het allereerste begin.

En wat schouwburgen betreft, als wij daarover gaan praten, dan bekruipt elken rechtgeaarden Curaçaoënaar een gevoel van schaamte.

Er valt dus veel, heel veel te doen, waarbij het Gouvernement de helpende hand niet te lang meer terug mag houden.

Maar de stijgende opbrengst der middelen zal het Bestuur wel in staat stellen aan de opkomende behoeften te voldoen, zonder voor subsidie bij het Moederland te behoeven aan te kloppen. Systeem, methode in het financieel beleid, dat is het wat de tegenwoordige omstandigheden in de eerste plaats eischen. En altijd en altijd een zuinige administratie.

Laat men er niet tegen opzien om voor groote, nuttige werken, direct en zelfs indirect productief, gelden toe te staan. Laat men voor rente en aflossing van leeningen voor dergelijke doeleinden als het moet tijdelijke heffingen in het leven roepen.

Maar men houde de administratie sober en vermijde alle uitgaven, hoe klein ook, die van geen of van weinig nut zijn.

Het is op die wijze, dat men het best aan het Moederland zijn dankbaarheid kan betoonen voor het ongetwijfeld vele goede, dat het Nederlandsch bewind Curaçao heeft gebracht en het is ook dus handelende, dat men zich de zekerheid kan waarborgen, dat het Moederland, mocht Curaçao te eeniger tijd weer eens tijdelijk in moeilijkheid komen te verkeeren, gaarne en van ganscher harte steun zal bieden.

Ik dank U. *(Wordt vervolgd.)*

Historische feiten.

Larevallière-Lepeaux — zoo verhaalt Mgr. Gibier — had een godsdienst uitgevonden, een mooi samenstel van poëzie, philosophie en philantropie, een juweeltje van een godsdienst.

Na enkele maanden kwam hij teleurgesteld bij Napoleon Bonaparte. „Zoudt gij het gelooven, zoo sprak hij, mijn godsdienst, zoo mooi in elkaar gezet, zoo makkelijk en bekoorlijk, pakt niet, gaat er niet in." — Bonaparte antwoordde: „Zoo ge ernstig de mededinger van Christus wilt worden, doe dan, wat Hij gedaan heeft. Dat is het eenige middel. Laat u op een Vrijdag aan het kruis slaan en tracht op Zondag te verrijzen."

Zonder twijfel is het den lezers bekend, hoe dezelfde Napoleon I in zijn dagen van glorie en luister vaak de rechten van God en Zijn Kerk in dartelen overmoed met voeten trad.

Later van troon en macht beroofd en verbannen naar St. Helena, brachten rampen en tegenspoed hem tot nadenken en voerden hem terug tot Dengene, die voor ons allen is, „de Weg, de Waarheid en het leven", zoodat Napoleon niet dulden kon, dat men Christus' eer te na kwam.

Ziehier ten bewijze een mooie bladzijde uit zijn geschiedschrijver Beauterne:

„Op zekeren dag — aldus Beauterne — was de conversatie op St. Helena zeer geanimeerd. Het dispuut liep over niets minder dan over de Godheid van Jezus Christus. Napoleon verdedigde deze met de eigenaardige argumenten en de welsprekendheid van een geniaal man en tevens met het geloof van een Corsicaan. Tegenover de opwerpingen van een der sprekers, die meenden in den Zaligmaker slechts een wijze en een uitnemend wijsgeer, een groot man te moeten zien, stelde de keizer dit:

„Ik ken de menschen en ik zeg u, dat Jezus Christus geen gewoon mensch is geweest.

„Oppervlakkige geesten mogen eenige gelijkenis zien tusschen Christus en de stichters van koninkrijken, de wereldveroveraars en de goden van andere godsdienst, maar ik zeg u, dat die gelijkenis niet bestaat.

„Ik zie in Lycurgus, Numa, Confucius en Mahomed niets meer dan wetgevers, maar niets, wat bij hen van een goddelijke natuur getuigt. Integendeel zie ik in hen vele bewijzen van overeenkomst met mij-zelf. Ik vind mijn gelijkenis in hen, omdat ik bij hen dezelfde zwakheden en gewone dwalingen aantref, die ook andere menschen eigen zijn. De talenten, die zij bezitten, heb ik ook. Maar..... met Christus is het geheel iets anders. Alles in Hem verbaast mij, Zijn geest verrast en Zijn wil beschaamt mij. Tusschen Hem en wat ook van deze wereld is, is geen vergelijking mogelijk. Hij is inderdaad een heel bijzonder wezen.

„Hoe meer ik Hem van nabij beschouw en hoe dichter ik tot Hem kom, zie ik, dat alles in den Zaligmaker overweldigend groot is, zóó groot dat de grootheid mij ontzag inboezemt.

„Zijn godsdienst is zijn eigen geheim en komt voort uit een verstand, dat wel iedereen als bovenmenschelijk erkent. Met zeer zeker terecht geprezene oorspronkelijkheid heeft Hij gesproken en grondbeginselen gegeven, die voorheen onbekend waren.

„Christus verwacht alles van Zijn dood. Is dat de uitvinding van een mensch? Integendeel, het is een zonderlinge wijze van heil verwachten, een zonderlinge hoop, een bovenmenschelijk vertrouwen, een onverklaarbare werkende kracht. In elk ander wezen buiten Christus vindt men onvolmaaktheden en veranderlijkheid. Ik daag u uit mij één wezen buiten Christus te noemen, dat onwankelbaar is, vrij van fouten en veranderlijkheid. Van den eersten tot den laatsten dag in Zijn leven is Hij Dezelfde: vol majesteit en eenvoudig, oneindig gestreng en toch oneindig toegevend.

„Hoe breidt zich de horizon van Zijn rijk tot in het onmetelijke uit! Christus regeert over leven en dood. „Het verleden en de toekomst zijn voor Hem gelijk", het rijk der waarheid is het Zijne en dit kan inderdaad geen andere grens hebben dan de dwaling. Christus heeft 't menschdom in bezit genomen; Hij maakte er een enkele maatschappij van, een geslacht van oprechte menschen, die Hij tot een volmaakt leven roept.

„Dat het bestaan van Christus van het begin tot het eind een geheel bijzonder geheimzinnig geheel is, geef ik toe, maar dat dit geheimzinnige bezwaren medebrengt, welke ook in andere menschenlevens voorkomen, ontken ik. Werp den Christus weg en de wereld in een raadsel; neem den Christus aan en we hebben aanstonds een gemakkelijke oplossing der geschiedenis van den mensch.

„Christus spreekt en aanstonds gaan de volkeren in vast aaneengesloten rijen tot Hem. De banden, welke hen samenbinden, zijn inniger dan die des bloeds, en de vereeniging is heiliger, meer onschendbaar dan eenig andere. Hij ontsteekt de vlam der liefde, welke de eigenliefde doodt en over elke andere liefde heerscht.

„Ongetwijfeld is het grootste wonder van Christus de stichting van het rijk der liefde. Allen, die in Hem gelooven, kennen die wondervolle, bovennatuurlijke en oppermachtige liefde.

„Het is een onverklaarbaar, onmogelijk begrijpelijk verschijnsel; de liefde is een gewijd vuur door dezen nieuwen Prometheus aan de wereld gegeven en waarvan de groote verdelger nimmer de kracht kan verdooven, noch den duur verkorten.

„Daarover, verwonder ik mij het meest; want ik denk er dikwijls aan en dat is het juist, waarom ik de Godheid van Christus duidelijk bewezen acht"

Napoleon was geen theoloog en de bewijzen voor de goddelijkheid van den Christus had hij niet uit de boeken.

Maar uit de feiten, die zijn eigen oogen zagen, trok deze geniale kop zijn eigen conclusies.

Hij voelde zich zelf wegsterven en zijn glorie was al verbleekt vóór zijn dood, — doch het Rijk van Christus bleef en breidde zich uit en zette zich voort....

En wat in den tijd van Napoleon waar was, is in onzen tijd nog een even krachtig feit en wij zegenen de hemelsche gunst, welke ons in dit Rijk van Christus deed leven.

Berichten uit de Kolonie.

Welkom.

Met het S. S. *Nickerie* kwam hier de vorige week Zaterdag uit Suriname aan de Eerw. Soeur M. CLEMENCE, die gedurende 12 jaar overste was van het klooster der SS. Franciscanessen in de Gravenstraat te Paramaribo. Door de Z.Eerw. Soeur ANGELINA, Alg. Overste der Zusters van Roosendaal alhier in onze kolonie ter visitatie der huizen harer Congregatie, is Soeur CLEMENCE benoemd tot overste van *Welgelegen*, waar zij deze week Woensdag haar nieuwen post aanvaardde. Moge Gods zegen in ruime mate op haar werk rusten.

Staking.

Ten vervolge op de berichten van de vorige week omtrent de staking onder de kolendragers, kunnen wij thans het volgende mededeelen.

Na de Italiaansche boot „*Venezuela*", bij het bunkeren waarvan vóórverleden Maandag gestaakt werd en die gebunkerd heeft met de machinale kolenladers, bediend door een groep van de bemanning en enkele werkwilligen op de werf MADURO, werd ook de „*Rosegg*" gebunkerd door middel van deze kolenladers.

Vervolgens bunkerden de „*Vittorio Veneto*", de „*Mimi Horn*", de „*Kyphissia*" en de „*Jersbek*" bij de firma MADURO, alle door middel van deze kolenladers, bediend door de weinige werkwilligen op de werf. Terwijl op den eersten dag de „*Venezuela*" zich tevreden moest stellen met nog niet eens de helft van de benoodigde hoeveelheid, hebben de andere genoemde schepen de volle benoodigde hoeveelheid gebunkerd en zonder eenige vertraging.

De „*Caracas*" heeft ook de volle bunkers gehad. Dit schip werd gebunkerd door middel van kolendragers, die de manden als naar gewoonte over de loopplanken naar de bunkers droegen. De kolendragers hebben gewerkt tegen den gewonen prijs van 4 cent per mand. De eisch dus, dat zij 5 centen moesten hebben voor het dragen van kolen op deze wijze, is opgegeven.

J.l. Maandag werd de „*Reinbek*" gebunkerd en er werden onder de dragers verscheidene van de stakers opgemerkt. Ook hier werkten de kolenladers.

Aangezien het werk geregeld voortgang kon hebben, kan de staking, die gelukkig geen te groote gevolgen voor onze haven als kolenstation heeft gehad, als geëindigd beschouwd worden.

Handelsmarkt te New-York.

Tusschen 18 April en 16 Mei wa[s] de stand van de Curaçaosche expor[t]artikelen op de markt te New-Yo[rk] als volgt:

Dividivi: Verschillende partij[en] werden tegen 42 doll. per ton ve[r]kocht. De koopers trachten wel de prijs op 41.50 dl. te brengen. Do[ch] tot nu werd nog niet tegen dien pr[ijs] verkocht.

Geitenvellen: Prijs nominaal vo[or] geitenvellen uit onze kolonie 22 ct[s.] amer. Doch er wordt niets verhandel[d].

Aloë: Nieuwe aanvoeren drukke[n] den prijs naar beneden. Voor de prijs van 8 cts. zijn zelfs geen ko[o]pers te vinden. De aanbiedingen va[n] partijen van den nieuwen oogst be[ïn]vloeden de markt nog ongunstige[r].

Jubileumzegels.

Een officieel bericht in het *Go[u]vernements Advertentieblad van Sur[i]name* maakt bekend, „dat de Jubileum[-]zegels na 30 April niet meer ve[r]krijgbaar zullen zijn. Degenen, d[ie] zulke postzegels nog in hun bez[it] hebben, mogen deze evenwel ook n[a] dien datum nog gebruiken. Deze z[e]gels blijven tot nadere bekendmaki[ng] nog steeds geldig".

Dit laatste wordt ook in Holland to[e]gepast. Want deze week ontvingen w[ij] nog brieven en couranten, in Mei u[it] Holland verzonden, voorzien van jub[i]leumzegels. Dat deze zegels *ook n[u] nog* mogen gebruikt worden, is vo[or] zoover wij weten, *hier niet* beke[nd] bekend gemaakt.

Zuster Bertranda. ✠

Na een ernstige operatie in het S[t.] Elisabeth's Gasthuis steeds lijden[d] gebleven, ging Zr. Bertranda Dom[i]nicanes een jaar geleden naar Ho[l]land. Boven verwachting herstelde zij daar zoo goed, dat de dokter heel geen bezwaar in zag haar naar d[e] West te laten terugkeeren. Zooals w[ij] vroeger reeds aankondigden, zou z[ij] den 22en Mei met de *Venezuela* u[it] Amsterdam vertrekken. Bij een a[f]scheidsbezoek aan haar medezuster[s] in het klooster Baarle-Nassau op d[e] Belgische grens overviel haar een he[f]tige hartaandoening, die voortduren[d] in hevigheid toenam en na twee dage[n] een einde maakte aan haar leven. D[it] had plaats den 10 Mei, 12 dagen vó[ór] haar vastgesteld vertrek uit Amste[r]dam.

Zuster Bertranda (Mej. J. H. Geen[...]) werd geboren 29 April 1876 te Huis[sen] (Gelderland) deed haar religieuze pr[o]fessie te Voorschoten op 15 Octob[er] 1900 en kwam spoedig daarna na[ar] de West, waar zij werkzaam was o[p] de Bovenwindsche eilanden, voora[l] op Saba. Toen de ZZrs. Dominicane[s]sen zich in 1910 op Aruba vestigde[n,] was Zr Bertranda een der eersten, d[ie] zich daarheen begaf en vooral aan d[e] scholen van de Noord en Savane[t] al haar krachten wijdde.

Moge de eeuwige Vergelder van het goede, hier op deze wereld liefde tot Hem verricht, haar duizend[]voudig beloonen.

Die voor een ander een kuil graaft, enz.

„Goede reis.... Tot ziens hoor.... Als het maar niet te lang duurt...."

Dit laatste werd heel zacht gezegd door een zekere Mevrouw X, die den vertrekkenden Muflo tot aan het rijtuig bracht.

Intusschen vertrok Muflo, geschud en geschokt door den wankelenden wagen, die wel kwaad leek om den mateloozen last, welken hij aan Muflo moest voortsleepen. Nog geen kilometer had hij op dien harden, slechten weg afgelegd of Muflo begon ongerust te worden over de trillingen en schokken, die zijn binnenste moest verduren.

Maar een mooie herinnering aan zijn Paaschvacantie neemt Muflo mee naar huis: een kistje met 12 kazen, die hij liefkozend op zijn knie houdt omvat als een jonge moeder haar eersten schreienden bengel. Maar er komt zulk een scherp doordringend luchtje uit dat kistje, dat de koetsier er zelfs wee van wordt.

„Dat zijn echte.... geloof ik, is niet?"

„Nou hoor, echte...."

Dat behoefde hij niet te zeggen, want de reuk was welsprekender dan alle getuigenissen te zamen. Elke minder aangename geur lijkt nog parfumerie bij de lucht dier beroemde Maironelle-kazen in het eerste stadium. Wordt die kaas ouder, dan jaagt hij de dappersten op de vlucht. Maar is hij belegen, dan doorloopt zijn geur wel achttien knoopen in een uur en bestrijkt een sfeer van werking, zooals geen enkele andere bekende kaas.

Het karretje van Muflo is eindelijk op het station van Tergnier aangekomen.

Muflo, altijd te vroeg, evenals alle menschen die niets te doen hebben, wandelt met zijn kistje kazen op het perron op en neer.

Uit eigen beweging gaat iedereen hem uit den weg; veelbeteekenend kijkt men elkaar aan. Daar is iets ongewoons in die geur en niemand wordt graag daarvan verdacht.

Ondertusschen denkt Muflo na, wat hij met zijn kazen doen zal.

Bij de bagage stoppen?.... Maar dan weet iedereen, waar die onaangename lucht vandaan komt.... en dan moet hij er bovendien nog extra voor betalen ook.... en wie weet, of ze dan niet weggehaald worden, of naar buiten gesmeten.... Maar komt hij er een coupé van den wagon mee binnen, dan zullen alle reizigers zeker protesteeren.

De ziel van Muflo is besluiteloos....

Daar krijgt hij plotseling een idee.

Ginds..... ja, werkelijk.... daar klimt een pastoor in een tweede klas wagon, legt zijn valies in het net boven en wandelt nu kalm langs den trein op en neer. „Ha, dat is een mooie gelegenheid voor mijn lieve kaasjes", zegt Muflo.

Zoodra de Pastoor den anderen kant opwandelt, stapt Muflo naar dien wagen en bergt zijn geurig, waardevol kistje onder de bank. „Kindertjes houdt je stil, hoor.... Me niet verklappen.... want me verraden is een doodzonde, denkt daar aan.... Prachtig, ge zult met hem heelemaal alleen zijn, want waar een geestelijke zit, blijven de anderen van zelf weg.... En ik, ik kruip hiernaast in de andere coupé.... En zoodra we in Parijs aangekomen zijn, sluipen we stilletjes weg.... als de anderen zijn weggestapt, kom ik je weer halen, hoor."

Juist op het oogenblik, dat de geestelijke zich omkeerde en terugwandelde naar zijn plaats, was Muflo klaar met zijn listig bedrijf.

In de wachtkamer riep de portier de namen af der plaatsen, waarlangs de trein naar Parijs zou gaan....

Binnen enkele minuten zoeken de reizigers een plaats in de wagens. De geestelijke stapt bedaard in, gaat zitten. Twee dames komen ook binnen .... een heer.... een meisje.... nog een heer. De deur slaat dicht.... de conducteur fluit, de trein gilt, en stampend schuift hij voort langs de smalle, blinkende, gladde, ijzeren spoorstaven....

Nog geen drie minuten later kijken allen elkaar verbaasd aan.... achterdochtig, ... verontwaardigd....... niemand durft spreken.... 't wordt erger.... een onderlinge angst.... Men gooit de raampjes open, snakt naar frissche lucht.... Daar stoot de geestelijke met zijn voet tegen het kistje en vermoedt iets.

Als kordaat man, die weet wat ie doen moet, begint hij:

„Neem me niet kwalijk, dame, isse.... is dit ding van U?"

„Maar, Mijnheer Pastoor....

„Heelemaal niet!

„Ook niet van een der andere heeren en dames?"

„Beslist niet!"

„Best, hoor.... Dan weet ik wel, wat ik doen zal".... Daarna neemt de geestelijke met voorzichtige vingers de kist vast, en zet haar met behulp van een moedigen medereiziger in het raampje....

Een paar oogenblikken wiegelt ze op en neer en dan:

„Een, twee.... los!"

En de kist met de twaalf geitenkazen duikelt uit elkaar in een korenveld.

De trein stampt.... tatata.... tatata....

In zijn coupé zit Muflo in geruste, zalige beschouwing van het voorbijschuivende, wegdraaiende landschap .... en denkt.... aan zijn kazen en aan de mooie poets, die hij dien pastoor gebakken heeft.

„Wat zullen me die kaasjes nu fijn smaken.... kostelijke kaasjes..... mijn vrienden in den strijd tegen het zwarte gevaar!.... Dubbbele vrienden nu...."

Hij loert eens even in de andere coupé.... De pastoor bidt zijn brevier....

Daar wordt gepraat en zelfs gelachen.... Allemaal papen zeker.... die ruiken zeker niets..... maar die geven ook nergens om.... hé, ik zou de kist wel op de knieën van dien zwartrok willen zetten en hem zeggen: „Och toe, bewaar dat kistje zoolang voor me.... Ik ga liever hier naast zitten...."

„Maar hoe is 't mogelijk, dat [z]e niets ruiken?.... Ze zullen to[ch] hun kracht niet verloren hebben[?"] denkt hij wantrouwend.

Eindelijk, eindelijk ronkt de trei[n] het station Parijs binnen.

Allen stappen uit. Een der een[...]sten springt Muflo uit zijn coupé e[n] loert uit de verte naar de plaat[s] waar zijn kazen verborgen liggen.

De pastoor stapt het laatst uit!.... wacht dien zal Muflo eens te pak[]ken nemen, hem eens laten zien, w[ie] hem zoo fijn heeft beet genomen. M[et] een halven lach om zijn dikken mon[d] gluurt hij onder de bank en tast e[...] voelt....

„Wat is dat?....

„Zoekt U iets, Mijnheer?" vraa[gt] de geestelijke heel onnoozel.

Vreemd ziet Muflo hem aan. E[n] als hij na veel zuchten en vloeke[n] uitgezocht is en onder alle banke[n] gekeken heeft, ziet hij verbaasd, on[t]zet om naar den geestelijke en be[]merkt achter hem op het perron ee[n] heele groep personen, die staan [te] proesten van het lachen.

„Vreemd!" mompelt hij, bijten[d] op zijn knevel... „Daar begrijp ik nie[ts] van..... Wie zou hem dat geflik[t] hebben?"....

PIERRE l' HERMITE.

Saint Martin.

Onze straatverlichting is in den laatsten tijd aanmerkelijk verbeterd door het aanbrengen van electrisch licht. De *Mazda* lamp is overal zoowel op straat als in de huizen te zien. Door eenige aandeelhouders is deze verbetering tot stand gekomen. Het bedrag van één aandeel is 125— fl. Sommige leden hebben 2, 3 en 4 aandeelen genomen en zoodoende is het benoodigde kapitaal van 3500 fl. bijeengebracht. Het materiaal is te Porto Rico gekocht. En zoo zagen wij het gebeuren, dat op zekeren avond plotseling onze straten en huizen electrisch verlicht werden.

Het zuidelijk gedeelte van de marktplaats is in beslag genomen door den motor van 32 P. K. De prijs is op 3 fl per licht per maand bepaald.

Sedert de aankomst van Gezaghebber R. J. Beaujon gaan wij bepaald op wetenschappelijk gebied vooruit.

De loop der gebeurtenissen in Philipsburg wordt nu door *volts* en *ampères* geregeld.

Moge ook ons *economisch* bestaan binnenkort in dezelfde verhouding vooruit gaan.

— De Heer Gezaghebber der Bovenwindsche eilanden gaat met zijn familie dezer dagen naar St. Eustatius, om daar enkele weken voor dienstzaken te vertoeven.

—Eindelijk is dezer dagen de Openbare Bibliotheek, ter herdenking van het Jubileum der Koningin alhier opgericht, klaar gekomen.

Eigenlijk is deze bibliotheek *niet*-openbaar en *niet* voor iedereen bestemd, want om lid te zijn moet men 1 fl per maand, of voor wie dit te veel is, toch minstens f 0.62½ per maand bijdragen en jongelui beneden de 16 jaar behoeven maar f 0.50 te geven. Daardoor alleen verkrijgt men het recht om boeken uit deze bibliotheek te mogen lezen.

Doch toen verleden jaar de bibliotheek zou opgericht worden, is er voor dit doel gecollecteerd en werd een bedrag van 450.— fl bijeengebracht, waartoe iedereen zonder onderscheid heeft meegewerkt. Is het nu billijk, dat zoovelen, hoewel zij voor de totstandkoming hebben bijgedragen, nu worden uitgesloten van deze Openbare Boekerij lectuur te bekomen?

Het is zeker een moeielijke kwestie. waarvan de oplossing niet zoo gemakkelijk is, want om een bibliotheek in stand te houden, nieuwe tijdschriften en boeken aan te koopen, oude exemplaren te laten inbinden, voor administratie en inrichting en schoonhouden van het lokaal enz. enz. voor dat alles is jaarlijks nog heel wat geld noodig.

Er moeten dus fondsen aanwezig zijn om dit alles te bekostigen. Stelt men de boekerij voor iedereen zonder onderscheid open, dan zullen de boeken veel meer te lijden hebben, dus veel meer aan onderhoud kosten.

Misschien zouden de meer gefortuneerden hun maandelijksche bijdragen kunnen verhoogen?

Of dat de min-vermogenden tegen betaling van 5 of 10 cts per week het recht verkrijgen telkens één boek ter lezing te bekomen. en dat recht eerst verliezen, zoodra zij een boek gehavend of beschadigd terugbrengen.

Op deze wijze hopen wij dat de *„Philipsburg Jubilee Library"* nog meer tot bloei zal komen en meer ten algemeene nutte zal werkzaam zijn.

— De Heeren FRIGERIO en VERHEUL met echtgenooten zijn hier aangekomen ter vervanging van den Heer BEAUJON, die via-Porto-Rico naar Curaçao vertrekt.

Welkom en *Vaarwel.*

De petroleumraffinaderijen der wereld.

Volgens een onlangs samengestelde statistiek zijn er thans 800 petroleum-raffinaderijen over de geheele wereld. De Ver. Staten bezitten ongeveer 600 raffinaderijen, met een capaciteit van ongeveer 3.000.000 vaten per dag. Een groote uitbreiding van de raffinage-industrie valt waar te nemen in Rusland, Japan, Groot-Britannië, Polen, Mexico, Britsch-Indië, Borneo, Perzië en Egypte. Van alle landen, de Ver. Staten uitgezonderd, staat Mexico boven aan de lijst wat betreft de grootste raffinagecapaciteit, n.l. met 250.000 vaten per dag. Daarop volgt Rusland met circa 150.000 vaten per dag. In dit land bevinden zich 45 raffinaderijen, meerendeels van geringen omvang. De raffinage in Engeland blijft slechts tot enkele ondernemingen beperkt, n. l. tot vijf raffinaderijen met een capaciteit van 80.000 vaten per dag. Britsch-Indië met 12 raffinaderijen heeft een capacitiet van ongeveer 65.000 vaten per dag. Polen raffineert in 15 raffinaderijen eveneens ongeveer 65.000 vaten. Canada heeft 15 raffinaderijen, over het geheele land verspreid, meerendeels modern ingericht en met een capaciteit van 60. 000 vaten. De drie raffinaderijen op Borneo leveren ongeveer 45.000 vaten petroleum per dag af. Spanje heeft één groote raffinaderij met een capaciteit van 25.000 vaten. Op Sumatra heeft de Koninklijke een raffinaderij met een capaciteit van 15.000 vaten per dag en twee kleinere raffinaderijen.

Steun aan de Oud-Indische-Militairen.

Ontvangen gedurende de maand Mei van van het Garnizoen F 120,25
Van den Heer B. F 5,—
zoodat in de afgeloopen maand kon worden overgebracht een bedrag van F 125.63.

Gaarne houdt ondergeteekende zich aanbevolen om alsnog groote en kleinere giften voor dit doel in ontvangst te nemen.

P. H. Landzaat
Fort 10.

Comite voor Koloniale Historische Studien.

Dit Comité, dat zooveel beloofde en zoo weinig deed, schijnt ter ziele. Wij lezen tenminste in het *verslag* van het Historisch Genootschap over 1923, dat het bestuur over 1923 evenmin als over 1922 een verslag van de verrichtingen van het Comité ontving. „Het schijnt", zoo wordt verder gezegd, dat deze commissie, voor eenige jaren door het Koloniaal Instituut in samenwerking met ons Genootschap opgericht, geen krachtig bestaan vermag te voeren."

Als een der vaders niet weet, wat het kind doet, wie zal het dan zeggen?

Kold. Wkbl.

Hoe men arts wordt....

DR. D. SNOECK HENKEMANS schrijft in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde*:

„Gaarne zou ik in enkele regels vermelden, welk merkwaardig collega ons ontviel door het overlijden op 19 April l.l, van den arts C. Noë. Toen ik 1888 als jong officier van gezondheid aankwam bij het hospitaal te Utrecht, vond ik daar in de apotheek den hospitaalsoldaat Noë. Noë wilde arts worden, maar de geldmiddelen ontbraken hem; daarom koos hij een weg, die niet velen zou hebben aangelokt. Hij ging als soldaat in dienst, gaf zich op voor plaatsing bij één der compagnieën hospitaalsoldaten en vroeg daarna werkzaam gesteld te worden in de militaire apotheek. Toen ik in 1890 weer te Utrecht werd gedetacheerd, vond ik daar in de apotheek Noë, die intusschen examen had gedaan voor militair apothekersbediende en na apothekersexamen gedaan te hebben, werd hij in 1892 militair apotheker. Kort daarna werd hij gedetacheerd naar Suriname en begon daar op eigen gelegenheid de studiën, die hij, in Nederland teruggekeerd, voortzette, om in 1900 arts te worden. Eenigen tijd was hij assistent van prof. Eijkman te Utrecht en kwam daarna in Den Haag aan het ziekenfonds van de *Volharding*, waar hij in korten tijd een der grootste praktijken had, door de grenzenlooze zorg en toewijding, die hij, naast zijn groote bekwaamheid, aan zijn patiënten gaf.

Na geleidelijk ook een uitgebreide particuliere praktijk te hebben gekregen, legde hij die neer om, reeds boven den 50-jarigen leeftijd, sedert dien elken morgen vroeg naar Rotterdam te reizen, waar hij bij zijn vriend Hekman in het ziekenhuis werkte, om zoo doende naast de in de praktijk verworven ervaring zich weer geheel op de hoogte te stellen van de vorderingen der wetenschap en 's middags, in den Haag teruggekeerd, zijn spreekuur en consultatieve praktijk te hebben. Zoo moest hij bij zijn grooten aanleg wel een der voortreffelijksten worden en blijven."

Aanbesteding.

Bij openbare inschrijving zal worden aanbesteed de levering van **69 paar** *schoenen te behoeve van de politie.*

De onderteekende inschrijvingsbiljetten moeten uiterlijk op

VRIJDAG den 20n. Juni 1924

om TWAALF uur 's middags zijn ingeleverd op het Parket van den Procureur-generaal, waar de inschrijvingsbiljetten op gemeld uur geopend zullen worden.

Belanghebbenden kunnen bij de opening persoonlijk of door een gemachtigde tegenwoordig zijn.

Biljetten, die niet onderteekend zijn, of waarin sommen of woorden onvoldoende of onduidelijk geschreven zijn, kunnen worden geweigerd.

De inschrijvers moeten ten genoegen van den Procureur-generaal twee gegoede borgen stellen tot zekerheid van de richtige nakoming van hunne verbintenissen.

De gunning wordt voorbehouden.

Omtrent de verdere voorwaarden kunnen op het Parket voornoemd nadere inlichtingen worden ingewonnen.

Curaçao, den 4en Juni 1924.

De Procureur-generaal,

1—2 *J. B. Gorsira.*

Welkom.

Met het SS. *Venezuela* worden a. s. Woensdag hier verwacht: de Eerw. Pater M. LAMERS, die van zijn verlof naar Holland terugkeert, met de nieuwe Missionarissen de Eerw. Paters R. BOERBOOMS en R. DELLAERT, en de Eerw. Zusters Dominicanessen: VINCENTA, ROSALIE en DOROTHEA, bestemd voor het onderwijs van Aruba en Zr. DESIDERIA voor het Hospitaal aldaar.

De Eerw. Zusters MODESTA en ARCADIA, die met diezelfde boot de reis maken, zullen waarschijnlijk wel van uit Barbados de reis per Engelsche boot via St. Kitts naar St. Martin voortzetten.

Op komst.

Met het SS. *Stuyvesant* vertrok gisteren uit Amsterdam het nieuw benoemd lid van het Hof van Justitie alhier de Heer RULAND.

— Met het SS. *Crijnssen* vertrekt den 17 Juli a. s. de Heer MANSVELT BEAK, 1ste luitenant voor het Garnizoen alhier.

Laffe daad.

Volgens telegrafische mededeelingen van deze week door het *B. C.* gepubliceerd, is er door een communist een revolverschot gelost op MGR. SEIPEL, den rijkskanselier van Oostenrijk. De kogel heeft de long doorboord: Daar bestaat hoop op behoud van zijn leven.

Ontvangen

van den Heer EMILIO MADURO *„de Boodschap* van Generaal JUAN VICENTE GOMEZ, President van Venezuela aan het Congres van 1924," vertaald in het Papiamentsch en gedrukt op de Drukkerij *„Mercantil"* alhier.

Officieele berichten.

van de vorige week.

Aan den klerk ten postkantore alhier P. B. Gorsira is tot verder herstel van gezondheid een maand verlofsverlenging verleend.

De agent van politie 1ste klasse J. J. Hopmans is in activiteit hersteld.

Aan Mej. A. E. de Haseth, schrijfster ter Inspectie van het onderwijs alhier, is op haar verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Aan den seiner F. Conner bij den post voor D. T. op St. Martin N. G. is veertien dagen verlof verleend.

A. Rigaud is benoemd tot tijdelijk waarnemer bij den weerkundigen dienst alhier.

R. H. Lambert is aangesteld tot wachter aan de baai te Oranjestad op St. Eustatius.

Aan den onderwijzer 3de klasse N. H. Henriquez op Bonaire is tot herstel van gezondheid veertien dagen verlof verleend; Mej. C. M. Perret Gentil, tijd. onderwijzeres aan de openbare school op Bonaire, is tijdelijk belast met de functien van hoofd, en Mej. C. M. Boom is tijdelijk geplaatst aan genoemde school,

Aan den ontvanger op Bonaire C. F. Boskaljon is om gewichtige redenen veertien dagen verlof naar Curaçao verleend; Mej. J. Hellmund is tijdelijk belast met de functie van ontvanger, en A. R. F. Harms met die van notaris en hypotheekbewaarder op Bonaire.

OFFICIEELE BERICHTEN VAN DEZE WEEK.

Mej. S. F. Schotborgh is benoemd tot tijdelijk schrijfster ter Inspectie van het onderwijs.

Aan den kommies der belastingen alhier E. V. Garcia is tot herstel van gezondheid twee maanden verlof verleend.

Aan den heer Th. J. G. Gaerste is op zijn verzoek, onder dankbetuiging voor de bewezen diensten, eervol ontslag verleend als lid van de bioscoop-commissie alhier, en als zoodanig is benoemd de heer J. C. de Ridder.

Aan den hoofdagent van politie alhier W. M. Koenen is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Aan den agent van politie 2e klasse J. C. Francisca is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

C. A. Lucasius is tijdelijk benoemd tot agent van politie 2e klasse.

Voetbalwedstrijd. A. S. Zondag, zal er een match plaats hebben, op het Jubileum sportterrein, tusschen de C. V. V. „Volharding" en de V. V. „Hollandia."

BUITENLAND.

Op zoek naar een verborgen schat.

Den 9n April is uit de kleine, aan de zuidwester kust gelegen haven van Dartmouth (Engeland) een schip vertrokken naar Trinidad om te trachten een aldaar verborgen schat op te graven. Dé bemanning van 60 koppen zijn allen deelgenooten in de onderneming en het belangwekkende van het geval is, dat zij deze nieuwe poging op touw hebben gezet ofschoon reeds een groep van vroegere schatgravers geen succes heeft gehad.

Een zeer romantische geschiedenis heeft, zoo vertelt de N. R. Crt., het vermoeden van een schat op Trinidad doen ontstaan. In 1889 stierf n.l. in Newcastle de gezagvoerder van een vaartuig, dat in de Oost-Indische wateren was gebruikt bij den smokkelhandel in opium. Hij vertelde aan een zekeren heer E. F. Knight, dat hij indertijd aan het sterfbed was geroepen van een Finsch kwartiermeester, dien hij slechts onder den bijnaam van „den Zeeroover" gekend had, en dat deze hem een oud stuk geteerd zeildoek had overhandigd waarop in ruwe trekken een landkaart van het eiland Trinidad was afgeteekend en de plaats was aangegeven waar een schat begraven lag.

De Fin had verder verteld, dat hij behoord had tot de bemanning van een Kaperschip, dat in 1821 een grooten schat had veroverd op de uit Peru vluchtende Spanjaarden. Zij hadden dien schat voorloopig op Trinidad verborgen.

De heer Knight wist negen andere mannen aan het romantisch verhaal te doen gelooven en ieder van hen droeg 100 pd. st. bij tot de uitrusting van den kotter Alecte, die korten tijd later uit Southampton naar Trinidad koers zette. Zij landden op een eenzaam gedeelte van de kust, waar zich veel wrakhout sinds eeuwen bleek opgehoopt te hebben en zij vonden ook het ravijn dat op de primitieve kaart was aangeduid. Maar ofschoon zij in den loop van vele maanden, met ongelooflijke inspanning honderden tonnen rotsachtige aarde wegruimden, vonden ze geen schat en het eind was dat de tien amateur-schatgravers onverrichterzake naar Londen terugkeerden. Ofschoon de nieuwe onderneming dus niet bepaald onder zeer gunstige auspiciën is begonnen, bewijst het vertrek van het schip uit Dartmouth toch weer de hardnekkigheid van het geloof aan dergelijke nooit uitstervende verhalen.

Een generaal-priester.

De annalen van het heiligdom van Maria te Pompeï bevatten het volgende verhaal over een ontmoeting te Pompeï tijdens het bezoek van het Spaansche koningspaar aldaar.

Onder de groep prelaten en geestelijken, die het Spaansch koningspaar bij den ingang van de basiliek stonden af te wachten, bevondt zich een oude priester, met langen grijzen baard en eerbiedwaardige grijze haardos. Allen zagen hem aan voor een oud-missionaris, teruggekeerd van verre landen en vergrijsd in het missiewerk. De talrijke aanwezigen en het opdringen der menigte verhinderde aan dezen priester met de andere geestelijkheid plaats te nemen in het priesterkoor, zoodat hij bij den ingang van het priesterkoor gemengd werd tusschen de talrijke generaals en hofliedén, die het koningspaar en den hertog van Aosta, neef van den koning van Italië vergezelden. Niet verre van hem bevonden zich het lid der koninklijke hofhouding, Graaf di Cellere en Generaal Gagliano, en achter hem stond generaal Primo de Rivera, de Spaansche hoflieden en militaire persoonlijkheden.

Vóór dat mgr. Celli zijn redevoering begon, zag graaf di Cellere deze grijsaard als priester gekleed en herkende hem als zijn kapitein, toen hij zelf nog cavalerie-luitenant was.

Aangenaam verrast zei hij: Generaal Fusco, u hier? Bij het hooren van den naam Generaal Fusco, draaide ook generaal Gagliano het hoofd om, en ook hij riep uit: Generaal, herinnert u zich? Ik was luitenant-kolonel, toen u kolonel-commandant waart van Messina na de aardbeving.

Maar graaf di Cellere had aanstonds de ontmoeting medegedeeld aan generaal Primo de Rivera en hem gezegd, dat deze oude priester met den grijzen baard niemand anders is dan Angelo Fusco, generaal van den Italiaanschen Grooten Staf, die gedurende den oorlog dienst deed in het derde legerkorps onder bevel van den hertog van Aosta.

De Spaansche dictator ziet voor zich het ideaal van een generaal, die na het vaderland gediend te hebben, het legerkorps van den Koning der Koningen is ingetreden, om zijn broeders in Christus de H. H. Sacramenten toe te dienen. Zonder een woord te zeggen, slaat de dictator zijne beide armen om den hals van den generaal-priester.

Toen de plechtigheid in de kerk geëindigd was en de persoonlijkheden zich in de sacristie begaven, trad Primo de Rivera op den hertog van Aosta toe en zei hem: Hoogheid, hier is een uwer onderhoorigen, 'n generaal van 't 3e legerkorps, generaal Fusco, tegenwoordig priester en biechtvader in dit heiligdom. En ook de hertog van Aosta kwam naar den grijsaard, die ondertusschen zijne plaats onder de geestelijken hernomen had en drukte hem herhaaldelijk de hand, zich met hem onderhoudend. Maar de oude generaal, gedachtig aan de woorden van Thomas à Kempis: „Zoek onbekend te leven en niet door andere geëerd te worden" was spoedig uit de hooge vergadering verdwenen.

Toen de oorlog bevochten was, trok generaal Fusco zich onmiddellijk uit het leger terug en was eindelijk vrij om zijn lang en godvruchtig leven als leek te veranderen in een heilig en zich voor anderen opofferend priesterleven. Hij studeerde theologie bij de Dominicanen van het *Collegio Angelico* te Rome en begaf zich naar Lourdes en elders in Frankrijk om daar de H.H. Orden en de priesterwijding te ontvangen.

Paus Benedictus XV bood hem een plaats aan in een der basilieken van Rome, maar hij verontschuldigde zich bij den Paus, zeggende onbekend te willen leven in een heiligdom der Madonna.

Thans brengt de oud-generaal de meeste uren van den dag door in een biechtstoel van het heiligdom te Pompeï, aan talrijken den vrede des harten en der ziel weergevend.

Bekendmaking.

Het publiek wordt herinnerd aan art. 7 en 9 der Verordening van 11 April 1923 (P. B. No. 14) luidende:

Art. 7.

„Voor elken hond. waarvoor belasting is voldaan, wordt door of vanwege het hoofd of plaatselijk hoofd van politie, op verzoek van den belastingplichtige kosteloos een kenteeken uitgereikt.

Dit kenteeken wordt jaarlijks door den Procureur-generaal in de maand April vastgesteld.

Tot primo Juli blijft het kenteeken van het onmiddellijk voorafgaande belastingjaar geldig."

Art. 9.

„Het kenteeken moet door den hond duidelijk zichtbaar en aan den halsband worden gedragen.

„Alle honden, die op den openbaren weg, alsmede op voor den ieder toegankelijk particulier erf worden aangetroffen zonder van het vereischte kenteeken voorzien te zijn, zijn ter beschikking van de politie en kunnen, indien het noodig wordt geoordeeld, onmiddellijk worden afgemaakt."

„Het kenteeken zal dit belastingjaar den vorm van een kruis en tot opschrift hebben het woord „Curaçao," het volgnummer en de getallen 19 en 24."

„Het kenteeken is aan de hoofdwacht der politie te Willemstad verkrijgbaar.

Curaçao, den 7n Arril 1924.

De Procureur-generaal,

9—10 *J. B. GORSIRA.*